

die een ongeval gekregen heeft en u onmiddellijk wenscht te spreken," meldde de man. „Hier is een brief voor u." Met bevende vingers maakte ik het briefje open en las:

Waarde Vriend,

De dokters zeggen mij dat het met mij hopeloos gesteld is. Je begrijpt wat dit zeggen wil. Ik werd van middag door een auto overreden, twee wielen gingen mij over de borst. Ik heb nog maar eenige uren te leven en wensch je te zien om je een bekentenis te doen. Kom dus spoedig.

Je oude vriend

JOZEF HAVERLAND.

Ik greep haastig jas en hoed en volgde den man. Binnen een kwartier waren we aan het ziekenhuis, en na mijn geleider door verschillende gangen gevolgd te zijn, werd ik eindelijk in een kleine spaarzaam verlichte zaal gelaten, waar een sterke lucht van chloroform heerschte. In den donkersten hoek, achter een scherm, lag mijn arme vriend. Een blik op zijn bleek, ingevallen gelaat overtuigde mij dat het werkelijk spoedig met hem gedaan zou zijn.

„Dank je, dank je, lieve vriend, dat je gekomen bent," zei hij met zwakke stem doch met een glans van blijdschap in de oogen en hij kneep mij in de hand. „Ik... ik wist dat je komen zoudt!"

Ik keerde mij om, niet in staat een woord te zeggen. Die arme goede „Aardbei" dien we zoo dikwijls geplaagd hadden, moest hij zoo spoedig en op deze wijze het leven laten eer het leven goed voor hem begonnen was! Ik kon 't mij nog niet indenken.

„'t Is niets, ouwe jongen," zei hij, toen hij mijn ontroering zag. „Ik... ik ben niet bedroefd, dat... dit mij overkomen is. Ik zou toch nimmer geluk in mijn leven gehad hebben. Ik heb altijd... behoefte gehad aan... aan een wezen dat mij liefhad; maar wie gaf er iets om... om zoo'n monster als ik?"

„Je vergeet," zei ik zacht, „een lief meisje dat je liefheeft met haar geheele hart. Wat zal dat een slag voor haar zijn."

Jozef probeerde het hoofd op te richten en keek mij met een eigenaardigen blik aan.

„Piet, ouwe vriend," fluisterde hij, „kom wat dichterbij, ik wil je iets vertellen dat niemand dan jij behoeft te hooren."

„Ga voort, Jozef!" zei ik. „Ga voort, jongen!" „De bekentenis waarvan ik je in mijn briefje sprak, heeft betrekking op haar!"

„Ja, ja!" „Ik heb nooit een meisje gehad!" „Haverland!"

Ik schreeuwde den naam bijna uit van verwondering.

„Mathilde," ging hij bedaard doch fluisterend voort, „bestaat slechts in mijn verbeelding. De foto die ik je liet zien, kocht ik eens in een boekwinkel. Ik weet niet eens of het origineel wel bestaat."

„Maar de brieven?" ging ik verwonderd voort. „De brieven die je ons liet lezen?"

„Die schreef ik zelf," antwoordde hij.

Er volgde een lange pauze. Toen zei ik langzaam:

„Waarom deed je dat alles, Jozef?"

„Kun je... kun je dat niet raden?" vroeg

CONCERTORGEL.

In de Doelezaal te Rotterdam is een Concertorgel geplaatst, vervaardigd door den heer J. van Kleij, aldaar.

MR. J. H. A. VAN BASTEN BATENBURG.

Mr. J. H. A. VAN BASTEN BATENBURG, lid van de Gedeputeerde Staten van Limburg, is in den ouderdom van 66 jaar te Tegelen overleden. — Te 's-Gravenhage is de vorige week overleden de heer A. K. DEX, oud-resident van Ned.-Indië. — J. W. BOUTMY, die op den wedstrijd H. B. S. — Quick een ongemak aan zijn knie kreeg, waardoor hij het veld moest verlaten en niet meer voor de „Kraaien" zal kunnen uitkomen. Zijn been is nog lang niet in orde, zoodat hem het spelen ongeveer een jaar verboden is. Daarna zal hij het vaderland verlaten om zijn betrekking in Indië te aanvaarden. Boutmy speelde verscheidene malen voor het Nederlandsche Elftal in de middenlinie en maakte ook de overwinning mede van het Ned. Elftal op „Houtrust". In Engeland, toen Nederland met 2-1 verloor, was hij de maker van het doelpunt uit een strafschop.

A. K. DEX.

J. W. BOUTMY.

GEMEENTELIJKE WERKVERSCHAFFING AAN KLEERMAKERS. In de voormalige Agnietenschool te Amsterdam is sedert begin December gevestigd de Gemeentelijke Werkverschaffing aan kleermakers. Wekelijks wordt er nu reeds f 200 aan vaste salarissen en f 2500 aan loon uitbetaald. De vervaardigde kledingstukken zijn, ter vermijding van alle concurrentie met particuliere winkels, uitsluitend verkrijgbaar voor personen, wier geldelijke omstandigheden hun het koopen van kleding tegen winkelprijs, toch niet zouden veroorloven. Onze foto geeft het uitreiken van werk.

hij nederig. — Ik schudde het hoofd.

Toen vervolgde hij met trillende stem: „Ik deed het omdat ik wanhopig was. Ja, wanhopig, omdat ik wist dat nimmer een lief vrouwelijk wezen mij zou kunnen liefhebben... Na den kus, dien mijn moeder mij gaf, toen zij stierf, zouden nimmer een paar lippen de mijne drukken. Ik was een verwoording... omdat ik zoo gruwelijk leelijk ben. En daarom zou ik altijd alleen blijven. Ik was soms krankzinnig van wanhoop en verdriet als ik kennissen met hun meisje zag, of te midden van vrouw en kinderen. Ik... ik leed onduelbaar, omdat ik als een meelaatsche van dat geluk was uitgesloten. En zoo kwam ik op het idee om mij zelf in mijn verbeelding een geluk te denken, om... mij een liefhebbend wezen te denken, dat ik belichaamde in de foto, die je zag en... in de brieven en geschenken aan... aan mijzelf. Eindelijk..."

Hij zweeg.

Deze lange bekentenis had hem zeer verzwakt. Ik zag dat het einde nabij was.

„Zoo... dat is... mijn geheim, en nou weet je alles. Het was verkeerd van mij, om zoo te handelen, maar... het maakte mij gelukkig, want soms, Piet, soms... waren er oogenblikken dat... ik werkelijk geloofde, dat alles waar was... dat Mathilde leefde en... mij liefhad..."

Hij hijgde en sloot vermoeid de oogen. De verpleegster naderde het bed en keek mij bezorgd aan.

De zieke begon te ijlen.

„Ja," murmelde hij, „ik ben hier, lieveling! O, Mathilde, hoe gelukkig ben ik sedert dat jij me liefhebt."

Ik voelde een traan langs mijn wang loopen. Het was mij of hij brandde.

Weer klonk mij de trillende, droomerige stem in de ooren.

„Mathilde, lieve, je bent veel mooier dan je portret en dat is reeds zoo schoon. Mijn lieveling... mijn schat..."

De woorden stierven weg. Een snik en de arme „Aardbei" was heengegaan om zijn ideaal te zoeken daar waar alle geluksdromen werkelijkheid worden.

Gebonden jaargangen van PANORAMA

In antwoord op de vele aanvragen berichten wij, dat wij ons gaarne belasten met het inbinden van Panorama's. De prijs van **band en binden** van een heelen jaargang bedraagt slechts **f 1.60**; van een halven jaargang **f 1.30**. De losse afleveringen moeten franco worden gezonden aan onze administratie onder bijvoeging van het verschuldigde bedrag alsmede **f 0.25** voor franco terugzending. — Voor **AMSTERDAM** kunnen de losse afleveringen onder bijvoeging van het verschuldigde bezorgd worden bij den heer **H. J. L. Verhoeven, Reguliersgracht 28, Amsterdam**. — Voor **ROTTERDAM** bij den heer **F. M. R. Strijbosch Soetendaalsche weg 107, Rotterdam**.

EEN SCHADUW UIT HET VERLEDEN

(Vervolg).

Pendergast zag tot zijn verbazing dat zij gelijk had. „Misschien een uwer voorouders," meende hij. „Uw veronderstelling is juist," was het antwoord. „Uit den tijd van Karel I," ging hij voort, „de dochter van een ouden edelman met één oog, het linker oog missende."

De jonge dame schrok zichtbaar. „Wat weet u daarvan?" vroeg zij haastig.

Hij lachte en ging voort: „Het was niet juist een vroom edelman. Hij was gewetenloos, menschen die hem in den weg stonden verdwenen op geheimzinnige wijze."

Het meisje had de wenkbrauwen hoog opgetrokken van verbazing.

„Hoe weet u dat alles?"

„Hij heeft het mij verteld, toen hij eenige weken geleden bij mij was."

„En hij is reeds eeuwen dood," lachte zij.

„Het kwaad leeft voort," zei Pendergast. „Ik wil u echter alles vertellen, doch dat is een lange geschiedenis. Ik keer naar de stad terug; als ik zoo onbescheiden mag zijn?"

„U is niet onbescheiden. Stap op!"

„Dan zal ik eerst mijn vischtuig halen," hernam hij, langs den weg kijkende, waar het lag. „In een minuut ben ik terug."

Zij wachtte tot hij terugkwam, toen ruimde ze een plaats hem in, en reden ze voort.

„Vertelt u mij nu uw geschiedenis eens," zei ze.

John Pendergast voldeed aan haar verlangen en vertelde zijn wonderlijken droom.

„Ik hechte natuurlijk weinig waarde aan dezen droom," ging hij voort, „totdat..."

„Totdat?"

„Totdat ik dat gedeelte van de vaart herkende en het pakje opvischte. Ik vergat u nog te zeggen dat er een sleutel in was."

Hij haalde hem te voorschijn en overhandigde hem haar. „En u denkt nu?" vroeg zij.

„Ik weet niet wat ik denk," zei hij lachende. „Er is meer waarheid in, dan ik ooit had durven denken. Kunt u geen inlichtingen geven, die de oplossing van het probleem zouden vergemakkelijken? U heeft mij nog niet uw naam genoemd."

„En u evenmin den uwen," lachte zij.

„Pendergast," antwoordde hij. „Christiaan is mijn..."

„Pendergast!" riep ze uit, terwijl ze hem met verschrikte oogen aanzag en zoover mogelijk van hem afschoof. „Grootte hemel! Is dat mogelijk? Pendergast van Trelowen?"

„Mijn bet-over-over-grootvader woonde daar, geloof ik, en zijn voorvaderen eveneens. Maar waarom is u zoo verschrikt?"

„U moet met mij meegaan naar mijn broeder," antwoordde ze. „Hij zal u op uw vraag een antwoord geven."

„En nu u mijn naam weet, zeg mij nu ook den uwen," verzocht hij.

„Vraag mij niets," smeekte zij. „Mijn broer zal het u vertellen. Als u alles weet, zult u ons haten."

„En u evenmin den uwen," lachte zij.

„Pendergast," antwoordde hij. „Christiaan is mijn..."

„Pendergast!" riep ze uit, terwijl ze hem met verschrikte oogen aanzag en zoover mogelijk van hem afschoof. „Grootte hemel! Is dat mogelijk? Pendergast van Trelowen?"

„Mijn bet-over-over-grootvader woonde daar, geloof ik, en zijn voorvaderen eveneens. Maar waarom is u zoo verschrikt?"

„U moet met mij meegaan naar mijn broeder," antwoordde ze. „Hij zal u op uw vraag een antwoord geven."

„En nu u mijn naam weet, zeg mij nu ook den uwen," verzocht hij.

„Vraag mij niets," smeekte zij. „Mijn broer zal het u vertellen. Als u alles weet, zult u ons haten."

aantrekkelijk. Het was hol en somber, en toen zij de lange gang doorliepen klonken hun voetstappen door het gehele gebouw.

„Wilt u hier even wachten?" verzocht ze, hem in een kamer latende, die muf rook door vocht en gebrek aan versche lucht en voorzien was van meubelen die al even oud schenen als het huis zelf. „Ik moet mijn broeder eerst gaan voorbereiden op uw bezoek. Hij is zeer ziek en een plotselinge emotie zou nadeelig voor hem kunnen zijn. U wilt wel even geduld hebben, nietwaar? Ik moet hem alles uitleggen."

Pendergast, alleen gelaten, liep de kamer eens rond en bezag de verschillende familieportretten. Een van deze hing met de beeltenis naar den wand. Nieuwsgierig te weten wie dit zijn kon, klom hij op een stoel en keerde het schilderij om, en wyl het in dien hoek van het vertrek vrij duister was, stak hij een lucifer aan en — hij zag voor zich het portret van den ouden man uit zijn droom, die hem met het eene oog uitdagend scheen aan te zien. Daar zijn lucifer spoedig was afgebrand, ontstak hij een ander en was zoo verzonken in de aandachtige beschouwing van de beeltenis, dat hij niet bemerkte hoe de deur openging en de jonge dame binnentrad.

„Wilt u met mij meegaan?" vroeg zij.

Hij keerde zich snel om, met een verlegen blik in zijn oogen, en stapte van den stoel.

„U zult wel denken dat ik zeer, zeer onopgevoed ben," verontschuldigde hij zich.

„Het hindert niet wat ik denk," antwoordde zij met een verdrietigen klank in haar stem, en ze leidde hem door eenige gangen naar een deur.

„U zult hem in deze kamer vinden," zei zij, en toen haar hand op zijn schouder leggende en hem smeekend aanziende, ging ze voort: „Heb medelijden met hem. Ik geloof niet, dat u wreed zult zijn."

(Wordt vervolgd).

Pendergast merkte op dat „Oakdene" geen vroolijk uitzien landhuis was, en het inwendige was al even weinig